

DUMINECA

Organul Vicariatului Episcopal gr. cat. român din Maramureș

Biuroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirei No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Dumnezeu iartă — omul nu.

Cât de multe păcate ne iartă Dumnezeu, păcate mari, toate atentate contra majestății dumnezeiești. Ne iartă și ne uită toate și noi dacă sincer vrem, putem să începem viață nouă și să devenim fii iubiți ai lui. Iar noi nu putem ierta din inimă fratelui nostru, deși greșeala lui față de noi, oricât de mare să fie aceea, este neasemănat mai mică, decât ofensa adusă lui Dumnezeu prin cel mai mic păcat.

Cât de ușor trecem peste amenințarea lui Isus, exprimată în parabola stăpânului care „a vrut să ia seama slugilor sale!” El s'a milostivit și i-a iertat slugii sărac zece mii de talanți, iar acesta n'a voit să-i ierte unuia din tovarășii lui nici o sute de dinari. Stăpânul luând cunoștință despre aceasta l-a chemat și i-a spus:

„Slugă vicleană, toată datoria ți-am iertat-o pen-

tru că m'ai rugat. Au nu se cădea și ție să-ți fie milă de soțul tău, precum și mie mi-a fost milă de tine? Și mâniindu-se domnul lui, l-a dat pe el muncitorilor, până va plăti toată datoria. Așa va face și Tatăl meu cel ceresc vouă, de nu veți ierta fies-tecarele fratelui său din inimile voastre greșelele lui.”

Cu câtă îndrăzneală ne blestemăm noi de câte ori rostim „Tatăl Nostru”! „Și ne iartă nouă păcatele noastre, precum iertăm și noi greșiților noștri” — spunem. Dar ce va fi cu noi, dacă Dumnezeu așa va fi iertător față de noi, cum suntem noi față de alții?!

Ar fi cumva, — nu de scuzat, — dar de înțeles cruzima noastră de a nu ierta pe alții, dacă noi nu am greși altora niciodată. Dar toată viața noastră nu e altceva decât atac permanent contra intereselor și sentimentelor semenilor noștri. Atunci nici pe noi să nu ne ierte nimeni? Dar noi nu vedem în ochii

noștri bârna, dar în ai altuia observăm și paiul.

Cu câtă ușurință călcăm în picioare doctrina ce mintea sănătoasă a poporului a condensat în proverbul: Ce ție nu-ți place, altuia nu face! Noi așteptăm mereu scuze, dar noi la rândul nostru nu scuzăm pe nimeni.

Când am umblat la școala primară am auzit următoarele:

A comite păcate este omenesc.
A persista în păcate este a diavolului.
[volesc.

Afi curat de păcate este ingeresc.
A ierta păcate este dumnezeiesc.
Oare noi nu vrem să semănăm cu Dumnezeu?!

Irina Berinde

O carte de educație.

Reverendisimul preot Carbonel își face o sărbătoare, o bucurie sfântă de a oferi credincioșilor, ca o ostie cartea ce cuprinde viața Sfintei Tereza a Pruncului Isus. Delicioasa povestire ne înfățișează to

ate momentele vieții acestui suflet delicat, toate clipele ei dintre leagăn și mormânt: divina ei adâncime sufletească, gesturile, cuvintele, sensibilitatea de artist, preocupările cerești, iubirea ei nemărginită de Dumnezeu, neînvinsul dar de a se desăvârși, de a înlătura durerile altora. Gândurile și inima ei nu îmbrățișează numai pe bietul om năcăjit întâlnit în cale ci omenirea întreagă. Ce vis ar trăi pământul evanghelizat în întregime!

Orice moment din viața ei e educativ, cuprinde o lecție înălțătoare, de adevărată elevație sufletească. Cetind viața acestei Sfinte te educi treptat, te desăvârșești; la sfârșit ai o concepție de viață: ai urmat drumul ei, ai urmat calea lui Isus și a Mariei.

* * *

Viața ei a fost firească ca a tuturor copiilor: cu lacrimi, cu râs, cu jocuri și amărăciuni, totuși deosebită prin aspirațiunile ei lăuntrice către cer cât și prin specificul familiar în care i-a fost dat să se nască. Părinții ei au fost un Ioachim și Ana, un Zaharia și Elisabeta, un leagăn divin. Sfânta Familie i-a

străjuit. Ea merge pe urmele lui Isus.

*

Notăm puncte din capitolul nașterii micii Sfinte:

Se naște într-o noapte friguroasă. Pe pământul nostru e iarnă. Spre mântuirea noastră vine și dânsa ca și Domnul nostru. Ce rece era peștera în care El a văzut lumina zilei, ce întunecată, ce umedă și murdară! Imaginea lumii pentru care s'a întrupat! În noaptea în care vine Tereza, pământul în cinstea sufletului ei etern fără pată, se învâluie în alb. Mare bucurie pe părinții ei! E al nouălea copil! Patru mai trăiesc. Domnul și Doamne Martin (părinții Sf. Tereza) sunt mari creștini. Orice copil care li se naște e un dar dela Dumnezeu. Atot Puternicul le face onoare încredințându-le un suflet. Ei ajută operei Domnului. Ei știu să inspire copilului un adevărat odium pentru ceea ce nu-i place Lui, îi țin neconținut ochii spre ceruri, îi evită toate atingerile necurate. Se vede limpede că numai familia creștină are posibilitatea de a crește exemplare de oameni desăvârșiți, ea dă pe omul învingător al vițiilor, al putregaiului, ea

vrea din instincte atât cât e de nevoie omului pentru a face un ol frumos sufletului, atât cât e de nevoie pentru a prelungi viața în alte generații.

*

În noaptea nașterii, surorile Terezei dormiau. Tata (domnul Martin), exultând de bucurie, le trezi numai pe cele mărișoare, dar le spuse să aibă răbdare până a doua zi.

În minutele acelea, mama se ruga cu adâncă pietate ca nimic să nu întineze sufletelul acela alb pe care i-l trimisese Dumnezeu. Neîntinați să-i fie toți copiii! Păcatul de moarte să nu se lipească de ei. A doua zi, toate patru copiile au năvălit în odaie să vadă pe surioara dorită. Ce ciripit! Ce alergătură de la leagăn la mamă, de la mamă la leagăn! Șoptiau încet să n'o treziască, dar Celina, cea mai mică (de trei ani) nu putu să se mai ție: se sui pe un scaun, bătu din palme, țipând de bucurie, sărutând-o cu sgomot. Mica Tereză se trezi. Ce entusiasm! „Mamă, spunea una, cât e de frumoasă! Dacă i-ai vedea ochii! Sunt în culoarea cerului! „Zâmbește, strigă o alta, o, zâmbește! Vino,

mamă, s'o vezi!" A treia minunându-se de miicimea mânilor, le săruta extaziată!

*

Toți ai casei trăiră ca înfrigurați, ca bolnavi până în momentul când mica Tereză primi sfântul botez, până în momentul când fu închinată Domnului, până în momentul când capătă dreptul de-a moșteni cerul!

O. C.

Problema prezentului.

(Caractere)

Cetesc din Evanghelia după Mateiu și anume pasajul despre centurionul, care îngrijat de soartea servitorului său cere ajutorul lui Isus. (VIII. 9.)

Aceasta povestire modestă dă icoană vie despre o stare socială bine orânduită și despre simt social ideal.

Ne înfățișează pe stăpânul model, pe domnul, care cu sânguință poartă grijă de servitorii și supuși săi dar tot atunci ne reprezintă și arma vitejilor bronzaji de soare și vânt și ceata servitorilor cu mâini scorțoase în fața cărora voința stăpânului este poruncă, iar porunca lui este lege. Acest tablou justifică declarația cărții pildelor: „bogatul și săracul se întâlnesc; amândoi sunt făpturile Domnului.” În cazul de față de fapt se întâlnesc. Sufletul, inima, modul de a gândi al lor se

contopesc într'un singur simțământ: iubirea! Unul eliberează celuia lalt certificat de moralitate și scrisoare de recomandare! Nu pun între ei zid de despărțire nici nașterea, rangul, starea materială și socială și nici chiar deosebirea religiei. Sunt ei asemenea alor doi frați, dintre cari unul este bogat, iar altul sărac, lipit pământului; totuș nu se urăsc, invidie nu este în sufletul lor, din contra sunt mândri: săracul, căci are un frate atât de puternic, bogatul, fiindcă din rândul celor mici s'a putut ridica atât de sus.

Omul cugetă, că în timpurile trecute, păgânești, bogatul și săracul au stat pururea ca inimi ci față în față, dar sf. ev. Mateiu, chiar din viața lui Isus rumpe o scenă, care ne reprezintă pe amândoi alături.

Facsimilul centurionului nobil azi nu-l mai găsim! Pentru el sărăcia nu este o stare de umilire și rușinare; el are judecată, care difere mult de judecata contemporanilor săi. El nu se indetulește cu atâta, că-l compătimentește pe servitorul său, ci se jertfește pentru el: se umilește, înfrânge mândria-i română și se duce la Isus, la fiul neamului jidodovesc, a t â t de desconsiderat din partea Romanilor, — ca să ducă mângâiere și ușurare servitorului său bolnav.

De câte ori cetesc aceasta întâmplare, în sufletul meu mă edific. Om bun a fost acela, care a purtat grijă atât de mare de servitorul său, dar bun servitor a trebuit să fie și acela,

care s'a invrednicit de atâta iubire a stăpânului său.

Ambi merită, ca să-i stabilim ca pilde de urmat pentru omul zilei de azi, care rătăcește pe căi greșite și este amorțit de principiile sociale dezastruoase ale secolului al XX-lea.

Mismar.

Versul sfintei Mării.*)

(Să priveghiem.)

Veniți tineri și bătrini
Se-ne facem peregrini.
La Moisei la Mănăstire,
Ca se faeem rugăciune.
Veniți feciorași si fete
Că acesta loc sfințit este,
Cântări sfinte se cântăm
Mariei se-ne închinăm
Astăzi lumia totă cântă
Serbând nașterea cea sântă
Cântă în ceriuri ângerii
Ți pe pământ ômenii,
Astândi sa născut Maria
Mama noastră Bucuria.
Cu toți ne desfătăm
Când în Mănăstire înțrăm
In locuința te sfință
O mama nostra Iubită,
Ajutate mamă dragă
Să priveghiem noptea întregă,
Că și tu ai privighiat
Când pe Isus ni lai dat.

Nici unul se nu îndrîsnim
In lăcași se adormim
Căci când lumia vom lasa
Noi de somn ne-am setura
Tot om dormi și om dormi
Până îngerî orveni,
Și or sufla în trimbiția tare
Să se scoale fie care,
Atunci ne-vom scula
Toți la judecata om sta,
De acum până în vecie
Maria Mărită fie.

IOAN PETREUS
Cantor în Șieu.

*) Dăm aceasta cântare, așa cum ni s'a trimis. Cu ortografia originală. Nu schimbăm intru nimic textul original.

Creștini, cântăriți-vă limba !

O vorbă înțeleaptă, din bătrâni, ne spune că, vorba ta e mai mult decât sabia. Un mare adevăr se ascunde în umbra acestor cuvinte. Măsurăți-le și veți vedea. Cu sabia deschizi, mai mult ori mai puțin, mormântul, cu vorba pe care Dumnezeu ne-a dat-o să-i cerem sănătate și roadă și mulțumire pentru că ne-a ascultat. spurcăm acest dumnezeiesc suflet.

Cu limba care, încărcăți de necazuri am cerut ușurarea și trecerea lor aruncăm țigănești și urâte sudalme : vitelor ce le avem tovarăși neîntrecuți de muncă și oamenilor pentru cea mai mică neplăcere.

Cântăriți, voi care sunteți creștini adevărați cântăriți cu mintea sănătoasă urăciunea spurcatelor cuvinte ce le auziți în formă de sudalmă, ca să vedeți greutatea păcatelor și să simțiți și voi rușinea ce o fac acești rătăciți creștini ai vremii

noastre. Sudalmele noastre nu cruță nimic ; nici pe Dumnezeu, nici biserica, nici crucea ; mama, care ne-a dat viață este atinsă și ea de aceste necântărite cuvinte ce le rostim.

Povestesc oamenii veniți din țări streine, că nici urmă de sudalmă n'au găsit acolo. Așa eram și noi, mai demult nu le cunoșteam. „Bătrânii, din vremea când biserica era „Casa Domnului,” iar omul își pregătea din vreme până și cămașa cu care avea să se îngroape, nu cunoșteau sudalmile și alte vorbe spurcate. Cei cari le cunoșteau, erau niște blestemați, de care cucernicii noștri părinți se mirau că-i mai „rebdă pământul.”

De la o vreme însă blestemații s'au înmulțit și astăzi sunt mulți de tot. Pentru un lucru de nimic, sudalma e gata. Până și copilul care abia a început să vorbească, înainte chiar de a ști o rugăciune, sudue de-ți pare că se ia la întrecere cu tatăl său. Să-l oprească ? Do-

amne păzește ! — „Ia auzi, tu femeie, ce știe pruncul nostru,” zice tatăl mulțumit de cele din-tâi vorbe ale copilului. Și mama, neștiutoare, îl ia în brațe, mulțumită, și îl sărută. — Sămânța răului a prins rădăcină.

Așa pătrunde bietul pui de om în lume. În loc de rugăciuni și sfaturi bune, cu sudalmi împotriva lui Dumnezeu și a tuturor lucrurilor Lui.

Creștini, cântăriți-vă limba ! Curățiți-o de urăciunea sudalmelor și rugați-vă lui Dumnezeu cu ea curată, căci să nu uitați, limba e scara pe care urcă spre cer rugăciunile noastre și dacă o spurcați cu astfel de vorbe, nu mai e nădejde s'ajungă ruga curată, dar nici iertarea nu poate cobori pe această scară mult întinată.

I. Bandur

Citiți și răspândiți
„Dumineca“

Calendar săptămânal.

12 — 18 August 1934.

- 12. Dumineca XI. d. Rusalii. Ap. I. Cor. 9,
2. Ev. Mat. 18, 23. M. Foție și Amicet
- 13. Luni. C. Maxim M.
- 14. Marți. Pr. Michea.
- 15. Mercuri. Ad. P. F. Maria. Ev. Luca 10,
38. Ap. Fil. 20, 6.
- 16. Joi. M. Diomid.
- 17. Vineri. M. Miron.
- 18. Sâmbătă. M. Flor și Laur.

„Pe ritorii cei mult vorbitori vedem-ii Născătoare de Dumnezeu, că-s față cu tine ca niște pești fără de glas, că nu se pricep să spună : în ce chip și fecioară ai ramas și ai putut naște. Iară noi de o taină ca aceasta minunându-ne, cu credință strigăm :

Bucure-te, locuința înțelepciunii lui Dumnezeu. Bucură-te comoara purtării lui de grije. Bucură-te, ceea ce arăți pe filosofi neînțelepți. Bucură-te cea ce ai vădit pe cei măiestri la cuvânt că-s necuvântători. Bucură-te, ca au nebușit întrebătorii cei cumpliți. Bucură-te că s'au veșezit făcătorii de fabule. Bucură-te ceea ce ne-ai tras dintru adâncul neștiinței.”

(Acatistul Preacuratei. XVII)